

Szeptemberben elkezdődött a kulturális kalauz angol nyelvű kiadásának előkészítése. Magam is átláttam, hogy ennél már megengedhetetlen a szűkebben kortárs irodalom háttérbe szorítása. Lehetőséget kértem és kaptam arra, hogy néhány oldallal kiegészítsem áttekintésemet, s így újabb kisportrék és újabb nevek kerülhettek be a szövegbe.

A bíráló túlértékeli szerény terjedelmű írásomat, s egyúttal károsnak tartja, ellenségesnek. Egy rossz kultúrpolitika képviselője lettem, „sakkjátékos”, aki, íme

megtagadja eddigi munkáit. „A posztmodern kirekesztés helyébe visszatér az egykori, szocialista-realista kánon nem kevésbé kirekesztő, céltudatos felületessége? A szakma újabb belső törésvonalainak kialakításán túl ennek milyen hozadéka lehet?” Most vajon Révai József reinkarnációja lettem? Vagy inkább Aczél György? Aki munkatársaival egyetemben nacionalistának, politikailag megbízhatatlannak tartott? Köszönöm szépen. Ám a „belső törésvonalat” nem én csákányozom.

VIOLA SZANDRA

Hazudozás

*Ami kívül, az van ma belül.
Belülről kerekedik a ház.
Rubintfoltos szúnyogcsípte lábad,
ahogy egyikről a másikra állsz.*

*Kiolt hideg-meleg tétovázásod,
a küszöbön kutyamód topogsz,
egyazon ajtón egy időben,
kintről be, s bentől kikopogsz.*

Ha engem öltök

*Pásztorod voltam,
farkasod lettem.
Lenyúztalak most:
hordd bűnöm helyettem.*

*Bőrödből magamra
ruhát öltök.
Majd szívemen visellek,
mikor megöltök.*

A tündér

Weöres Sándornak ajánlva

*Áttetsző pihékbe burkolózom,
mintha Bóbita lennék:
pitypang-leány,
virággal tollaslabdázó,
szélbőrű vendég,
ki malacra vár,*

*rózsaszínhúsú szeretőre,
itt kinn a mezőn,
hol ezerbajszú fű szúr.
Te meztelen kacagó béka,
testeden tündér fuvolázgat,
pendül sok hajszál-húr,
s sáskahad ujjaimmal
rajzolókat hátadra szárnyat!*